

ELS COSSOS FRÀGILS

Estimats diocesans:

En aquestes setmanes d'estiu sembla un sarcasme parlar dels cossos més fràgils que habiten i ens acompanyen diàriament. L'estiu és propici per comentar situacions plaents de platges i muntanyes: és temps de contemplar en revistes i diaris cossos modelats per dietes i ungüents; abunden els reportatges que aconsellen mil maneres de descansar per oblidar la realitat ordinària de la nostra família o de l'entorn d'amics i coneguts; la roba d'última moda o els perfums cars són moneda corrent per a molta gent amb ànsia d'aparèixer davant els altres amb una forma corporalment perfecta... Podríem continuar fins a l'infinit amb exemples que tots guardeu a la retina, o potser aspireu a aconseguir també un bri d'aquest món aparentment perfecte.

Davant les constatacions anteriors, sembla una dissonància parlar de fragilitat i absència de bellesa, però ho fem perquè tots acceptem i sabem que el cos és una part del tot, de la persona, i que la dimensió emocional i espiritual és un component indispensable per a la seva definició. Una part és la visible i l'altra s'intueix després d'una impressió per les respostes del subjecte o per un informe tècnic. Per això no es pot limitar la definició de la persona a l'aspecte extern, ja que és una unitat psicosomàtica que viu i crea, que comprèn i treballa, que estima i plora, que es tanca en si mateixa o s'obre a les relacions amb els altres per participar de les seves alegries i de les seves dificultats. És una realitat complexa digna de ser estudiada, com ho han fet els mil sabers que hem manejat per a situar-la en els seus límits precisos. Però hi ha una certesa, que no admet cap discussió: tot ésser humà té la mateixa dignitat en la consideració i el tracte, i no hi ha diferències entre uns éssers humans i uns altres per raó del seu origen, ètnia, condició social o cultural. Els cristians diem que, en haver estat creats a imatge i semblança de Déu, no existeix una precedència o jerarquia social que exalti un grup o el denigri fins a l'anihilació. Tots som iguals davant del Creador i mereixem el mateix respecte.

Tot això ho dic després de comprovar, un any més, l'atenció afectuosa que reben els malalts que peregrinen a Lourdes per implorar a la Mare de Déu, a la gruta, una ràpida recuperació de les seves malalties o una cristiana acceptació de la seva situació de malalts. Els seus cossos, amb molts anys i marques en els rostres, no són agradables de veure. No obstant això, són estimats i tractats com a germans. És admirable la quantitat de voluntaris que es desviuen per ajudar-los en tot moment. Hem coincidit, com en anys anteriors, amb pelegrins malalts i voluntaris d'altres diòcesis i tots actuen de la mateixa manera. Fins i tot podem dir que és una gran lliçó d'humanitat per als grups de joves amb ganes de fer una experiència nova. Aquest viatge juvenil els suscita mil preguntes i ben segur que els canvia el cor. El costum d'admirar cossos esvelts en paper o en suports audiovisuals els cau als peus en contemplar la meravella del tracte i l'afecte a cossos deformes, amb nafres o amb dificultats per a moure's o parlar.

No voldria ser reiteratiu en descriure novament aquesta situació. Sabeu que els cristians, que coneixem la preferència de Jesucrist pels malalts, pobres i exclosos, estem obligats a no fer cap mena de distinció entre germans. Hem rebut l'amor de Déu que ens impulsa a estimar els altres de manera permanent. L'Església ens proposa diverses jornades d'oració i acció: al setembre, amb els refugiats i emigrants; i després, la jornada dels pobres, la campanya de Mans Unides contra la fam, la jornada del malalt amb motiu de la festa de la Mare de Déu de Lourdes, el diumenge del malalt del temps de Pasqua, les campanyes contra el càncer, contra la lepra, a favor dels nens abandonats, campanyes puntuals a causa de calamitats naturals...

Agraïm les moltes persones que tenen el coratge de cuidar i curar els altres.

Amb la meva benedicció i afecte. +Salvador Giménez, bisbe de Lleida.